

РЕШЕНИЕ

№ 4718

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 11.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Дешев, като разгледа дело номер **6368** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на Р. Г. И. ,гражданин на И. срещу Решение №291/13.06.2011 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.75, ал.1,т.2 и 4 ЗУБ от казал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на Р. Г. И.- гражданин на И..

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание,оспорващият- Р. Г. И.,редовно и своевременно призован се явява лично и в присъствието на преводача от арабски език- Х.И., поддържа жалбата си на заявените основания. Наред с това, жалбата му се поддържа от адвокат Л., редовно упълномощена с пълномощно по делото.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от Прокурор Дешев, който намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че със Заповед № ОЧ-881/20.10.2010 година ВНД Началник ГПУ-С. настанил

принудително в СДВНЧ към Дирекция ”Миграция”- МВР за срок до отпадане пречките за изпълнението на заповедта за принудително отвеждане до границата на РБ, но за не повече от 6 месеца чужденеца Р. Г. И.- гражданин на И..

На 26.01.2011 година, оспорващият Р. Г. И. – гражданин на И. депозирал до ДАБ към МС на РБ молба, с която поискал от властите на РБ закрила.

На същата дата и след регистриране на молбата, оспорващият И. попълнил регистрационен лист, разяснени са му правата и задълженията с помощта на преводача – Х. И., снета му Е. дактилоскопна карта, попълнил декларация, че не попада в категорията уязвими лица по смисъла на ЗУБ и на същата дата му е отправен покана за явяване на интервю на 27.01.2011 година от 9.30 часа. Поканата е връчена лично на чужденеца в присъствието на преводача от арабски език- Х. И..

От приложения на лист 85 от делото Приемо- предавателен протокол е видно, че на 26.01.2011 година, оспорващият Р. Г. И. е освободен от СДВНЧ съгласно чл.20, ал.1 от Наредба I-13/29.01.2004 година.

На 27.01.2011 година, с оспорващия И. е проведено интервю, в което същият посочил, че е живял в Б., нежен е, на 10.10.2010 година е тръгнал легално с автобус, с паспорт за С., Д. и останал там до 14.10.2010 година, след което тръгнал легално за Т. с автобус до Х. и с такси до първия град в Т.- А., като е имал виза за Т., издадена в С., а оттам- с неговия приятел А. М. Ш. с автобус отишъл до И., където останали една нощ, а трафикантът, с който се свързали в С. дошъл с тях от И. до О., а оттам тръгнали пеш през една гора и били заловени на българската граница. В интервюто си посочил, че целта му е била Б., защото тук дават закрила, а останалите държави връщат в И., не се притеснява да бъде уведомено правителството на И., защото няма проблеми с официалните власти и това е първата му молба за закрила, като желае същата да получи в РБ, защото са отвлекли баща му и се чувствал застрашен, още повече, че майка му се притеснявала за него, защото е единственият син в семейството.

На 01.02.2011 година, оспорващият попълнил Молба- декларация, в която посочил, че разполага с достатъчно средства за задоволяване на неговите потребности.

На 02.02.2011 година, Решаващ орган при ДАБ към МС с Решение № 2424 образувал производство за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на Р. Г. И..

Решението е връчено на 17.03.2011 година на оспорващия лично срещу подпис и в присъствието на преводача от арабски език- Х.И..

На същата дата до оспорващия е отправена покана за явяване на интервю на 28.03.2011 година от 9 часа.

Поканата е връчена лично срещу подпис на оспорващия и в присъствието на преводача от арабски език- Х. И..

На 28.03.2011 година е проведено интервю с оспорващия, в което същият потвърдил казаното при първоначалното интервю в хода на откриване на производството по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут и в присъствието на преводача- Х.И..

На същата дата, до оспорващия е отправена покана за явяване на интервю на 11.04.20011 година от 9 часа. Поканата е връчена лично срещу подпис на оспорващия и в присъствието на преводача от арабски език- Д.К.

На 29.03.2011 година до Директор на РПЦ- С. е изготвена Докладна записка относно преминаване на ускореното производство в производство по общия ред, в

което е обоснована необходимостта от преминаване към производство по общия ред на кандидата Р. И. – поради изтичане на тридневния срок аз вземане на решение.

На 11.04.2011 година, отново до оспорващия е отправено покана за явяване на интервю на 18.04.2011 година ,връчена му в присъствието на преводача Е.Мандражиева..

На 18.04.2011 година отново е изпратена до оспорващия друга Покана за явяване на интервю на 19.04.2011 година.

На същата дата с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводача Д. К., интервюто е отразено в Протокол, подписан от преводача, от оспорващия и от интервюиращия орган.

На 25.05.2011 година, до Председателя на ДАБ към МС на РБ е изготвено Становище, с което е предложено да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца Р. Г. И.- гражданин на И..

На 13.06.2011 година, Председателят на ДАБ към МС на РБ издал оспореното Решение № 291, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия и то в присъствието на преводача от арабски език.М. К. на 01.07.2011 година/ видно от отбелязването върху самото решение,приложено на лист 8 от делото.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №291/13.06.2011 година на Председател на ДАБ към МС на РБ,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ,на когото изрично по силата на чл.75, ал.1 от ЗУБ, е предоставено правото да издава решения в производството по общия ред. Наред с това между страните няма спор, че лицето Н. К. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75,ал1,т.1 и т.4,вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението,интервюиращият орган е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал молба за предоставяне статут на бежанец на 26.01.2011 година,като на тази дата е регистрирана същата. След извършване на проверка относно компетентната страна да разгледа молбата за предоставяне на статут , с Решение от 02.02.20011 година на Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ е прието ,че РБ е компетентна да разгледа молбата за

предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут и е издадено решение за откриване на производство по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. След влизане в сила на решението- 25.03.2011 година, е проведено интервю с оспорващия- на 28.03.2011 година, но поради невземане на решение в предвидения тридневен срок / за ускореното производство/ , интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал до Председателя на ДАБ към МС Докладна записка, в която обосновал необходимостта от преминаване към производство по общия ред по отношение е разглеждане молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. След получаване на личното дело, с оспорващия е проведено отново интервю, в което е отразено казаното от него и е изяснена и бежанската история на оспорващия. В предвидения по чл.74 от ЗУБ двумесечен срок от образуване на производството по общия ред-30.03.2011 година/ когато е регистрирана докладната записка на интервюиращия орган, същият изготвил Становище относно липсата на основания за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по отношение на оспорващия И.-становището е от 25.05.2011 година. В предвидения тримесечен срок от образуване на производството по общия ред, Председателят на ДАБ към МС на РБ взел решение , с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

При издаването на решението, административният орган е спазил и материално-правните разпоредби на ЗУБ. В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че [INCLUDEPICTURE "apis://desktop/icons/kwadrat.gif" * MERGEFORMATINET](#)

Молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е посочено ,че статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И. , за да дойде в Б. именно защото властите тук дават без проблем статут на бежанец, а в другите държави ги връщат в И.. Наред с това, оспорващият във всички проведени интервюта е посочил, че няма проблеми с властите в И., а майка му се страхувала за неговата сигурност, затова, че бил единственият син в семейството и след изчезването на баща му - свързано с религията му, той е в неизвестност. Така посоченото от страна на оспорващия , безспорно не може да обоснове основателен страх от преследване , нито пък твърдените от него действия на терористите са насочени реално към него и лично не са го засегнали, реално не е заплашван, не е преживял някакво насилие, нито с оглед вероизповеданието му, нито с оглед вероизповеданието на баща му. Единствената причина за напускане на страната му е не неговият страх, а страхът на майки му от факта ,че той е единственият мъж в семейството. Не се посочиха каквито и да било данни, както и доказателства/ и в самите интервюта не се съдържат/ относно това терористите да са проявили някакви действия на заплаха за живота му

които да обусловят основателен страх от преследване. Мотивите да напусне И. се свеждат само и единствено до желанието му именно тук да му бъде предоставен статут на бежанец, защото в РБ предоставят такава, а не от реална заплаха за живота му под какво и да е форма, нито пък е налице преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват. С оглед на това съвсем обоснован ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Законосъобразно, Председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че той е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото след изчезването на баща му, той персонално не е имал никакви проблеми с властите или с когото и да било, а посегателството върху баща му няма никакво пряко и лично отношение към него, не са предприети никакви мерки, застрашаващи свободата и живота му или сигурността му в И., както от страна на официалните Иракски власти, така и от каквато и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Наред с това, не са налице и заплаха спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено,

когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В настоящия случай, от информацията в Становището на МВНР/ от 20.07.2009 година се установява, че цялостната оценка на ситуацията в Б./ градът на оспорвания/ въз основа на общоприетите критерии и дефиниции, не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Липсват основания към които и да било район или провинция на страната да се приложи квалификация за наличие на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Нещо повече дори, вследствие на настъпилите промени от края на 2007 година, се наблюдава тенденция към завръщане на иракски граждани в И., случаите на хаотично насилие в [населено място] намаляват, провеждат се ограничени инциденти. Предприетите мерки от страна на правителството през 2008-2009 година, силно са ограничили оперативните възможности на терористите в [населено място], възможностите за ре- миграция в столицата са най- големи/ като е факт, че над 50 % от завръщащите се в И. искат да се заселят не по родните си места, а в [населено място]. Наред с това се наблюдава обща тенденция на намаляване интензивността и мащабите на актовете на въоръжено насилие. От информацията на МВНР се установява, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, оспорваният е бил изправен на реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Липсата на основания за предоставяне хуманитарен статут на оспорвания се потвърждава и от Справката от 10.03.2011 година на Дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд на ДАБ", видно от която е, че според наблюдатели в И. в частност на ситуацията в Б., се наблюдава като цяло подобрение на сигурността-вместо извършване на чести нападения върху незначителни обекти като пазари или джамии, бунтовните групировки се ориентират към малко на брой, но демонстративно извършвани масирани атаки върху строго охранявани правителствени и административни сгради. Независимо от становището, че все още положението в Б. е несигурно и непредсказуемо, насилието в района не следва да се определя като безогледно, и независимо от обстоятелството, че съществува риск от терористични атентати в Б., същите не могат да се определят като въоръжен конфликт именно поради спорадичния им характер. Оспорваният не е заплашван от никого и опасенията му от евентуални заплахи са необосновани, като липсва и основателен страх от преследване в бежанската му история. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорвания, а посочените от него причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук предоставят статут на бежанец, а в останалите страни отказват и връщат Иракчаните. Заявеното от самия оспорвач в съдебното заседание заплашване от армията на М., по никакъв начин не може да обуслови нито заплаха, нито пък реално посегателство върху него, защото това заплашване е заявено едва когато оспорваният е имал адвокат и това заплашване е продиктувано само и единствено с цел защитната му теза. Посоченото от оспорвания желание да остане в Б. да живее, защото му харесва не може по никакъв начин да обуслови наличие на каквито и да било предпоставки за предоставяне

статут на бежанец и хуманитарен статут ,защото това желание има преди всичко личен характер.

С оглед на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не се предявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА Р. Г. И. ,гражданин на И. срещу Решение №291/13.06.2011 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.75, ал.1,т.2 и 4 ЗУБ отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на Р. Г. И.- гражданин на И..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТ